

LOST IN TRANSLATION.

Ron: What did you see in that park?

Thomas: Nothing... Ron.

(Sidste to replikker i Michelangelo Antonionis film 'Blow-Up')

Ahmad Siyar Qasimis figurative malerier og tegninger baserer sig på forlæg hentet i medierne. Fotografiske billeder gengivet på tryk, eller video-stills og digitale billeder printet fra computeren. De er hentet fra aviser, magasiner, nyhedsudsendelser og film med mere.

Qasimi er lige så optaget af det vi ikke kan se, som det vi ser, og det vi tror vi ser, der hvor blikket går ind og forsøger at kompensere for manglende visuel information: Det tab af visuel information der finder sted i oversættelsesprocessen fra et medie til et andet.

I hans malerier og tegninger præsenteres vi for billeder som er teknologisk filtreret. Ofte mere end én gang. Dette er et gennemgående tema i Qasimis værk. Han er optaget af hvordan vores virkelighed transformeres af de teknologiske medier og af den flydende grænse mellem sandhed og fiktion i den medieskabte virkelighed. Det informationstab der finder sted i oversættelsen, giver samtidig Qasimi frihed til at fokusere på billedets abstrakte maleriske eller grafiske potentiale.

Der er tale om billeder i opløsning. Detaljerne flyder sammen: Ansigtstræk forsvinder, kroppe opløses i lys og mørke og detaljer henstår i det uvisse, forsvinder ind i skyggerne eller ud i en flimrende dis.

Qasimi redegør for, hvad han ser. Hvad han ikke kan se, kommer ikke med i billedet. Og det som står hen i det uvisse forbliver uvist.

Denne troskab i oversættelsen fra forlæg til maleri eller tegning, understreger temaet. Qasimi imiterer på sin vis i maleprocessen den teknologi, der har frembragt hans forlæg. En metode der samtidig frigør de maleriske og grafiske virkemidler.

Samtidig gør dette også, at man aldrig er i tvivl om at Qasimis malerier og tegninger er oversættelser af oversættelser: At billedforlægget allerede har været igennem flere filtre. En teknologisk nøgternhed følger med over i maleriet.

Dette har en udliggende effekt. Blikket, som af natur er hierarkisk, har svært ved at udvælge en del af billedet som vigtigere end en anden. Noget der forstærkes af Qasimis næsten mosaik-agtige opbygning af

billedfladen, der både refererer til digitalbilledets pixeleringer men også til sen-impressionistisk maleri fra omkring 1900.

Billedforlæggene er ikke tilfældige. De er omhyggeligt valgt, ikke kun på grund af deres maleriske eller grafiske muligheder, men også for deres potentiale til at kunne transformeres fra lukkede lokale fortællinger til åbne, almengyldige narrativer. En transformation der blandt andet finder sted gennem de gentagne filtreringer af billederne, og det deraf følgende tab af visuel information som forenkler billederne, understreger deres abstrakte karakter og slører eller helt fjerner den slags distraherende detaljer som flytter fokus bort fra det overordnede til det specifikke.

- *Tekst af billedkunstner Peter Land, 2017*